

Не відлітає у вирій криничний «журавель»

Жителям нашого району середнього і старшого віку добре відоме ім'я М. Н. Данильчука з Кам'янки, в основному як справжнього патріарха органів місцевого самоврядування. Адже він двадцять сім років незмінно очолював місцеву сільраду, тобто майже десять разів жителі Кам'янки, Антонівки та Курган обирали його своєю головою. І на це були об'єктивні причини, бо Микола Ничипорович зарекомендував себе умілим господарником, організатором повноцінного життя сільських громад, мудрим керівником і радником своїх земляків.

Він багато зробив для соціально-економічного піднесення усіх трьох населених пунктів, де за час його головування було зведено нові школи, заклади культури та медичні установи. Зрозуміло, що фінансувалося усе це з Державного бюджету за підтримки місцевого колгоспу. Але активну участь у виробничих процесах брав М. Н. Данильчук, нерідко ініціював їх, вирішував організацій-

го сільського голову району медаллю «За трудову відзнаку», орденом «За заслуги» III ступеня і десятками почесних грамот, подяк та дипломів. Портрет передового сільського голови неодноразово заносили на районну Дошку пошану.

І, хоча невтомний працелюб вже чимало років на заслуженому відпочинку, та його працюючі руки і творча думка не знають спокою.

— Ще тоді, коли я працював сільським головою, попри всі щоденні службові клопоти, мені хотілося займатися домашніми господарськими справами, — розповідає Микола Ничипорович. — Адже я закінчив відповідні училища і вуз, де, зокрема, оволодів столярною професією. А ще мав природне захоплення бджільництвом. Тому в далекому 1984 році придбав собі кілька вуликів, ще частину змайстрував власними руками. Все це робив допізна у вечірні години. Не раз мені дружина нагадувала: «Іди вже, чоловіче, відпочивати», бо знала, що завтра вранці на мене чекала напружена робота сільського голови.

Протягом багатьох років я час від часу буваю на гарно облаштованому обійсті М. Н. Данильчука. З особливим інтересом та задоволенням заходжу на запрошення господаря у його сад, де розмістилася чималенька пасіка. Там вражають оригінальні вулики, зроблені вмілими руками мого давнього знайомого, людини неспокійної і творчої. Особливу увагу привертають вулики-довбанки.

— Окремі з них сам виготовив, а ось цього придбав в одному із сіл нашого району, — пояснює Микола Ничипорович. — Коли його реставрував, то виявив на днищі написи, які свідчать, що цьому дивному вулику вже майже двісті років.

На чільному місці пасіки розмістився будинок апітерапії, сконструйований, зведений і облаштований всередині стараннями невтомного пасічника-аматора. Про це я вже колись писав у нашій газеті, але коротко нагадаю, які цілющі процедури тут проходять щороку десятки людей. Це — рідні, близькі, односельчани, жителі навколишніх сіл. Вони поправляють своє здоров'я під час відпочинку в будиночку завдяки вдиханню насиченого корисними фітоцидами повітря та споглядання так званого бджолиного «телевізора», відчуттям вібрації невгамовного рою, інших чинників, що оздоровлюють людський організм.

Як справжній трудоголік, а він себе таким вважає, Мико-

— Що це значить, Ничипоровичу? — цікавлюся у господаря дому.

— Я хочу, щоб нинішня молодь знала, як жили в давні часи наші предки, яким був їх побут. Тому відтворив макет криниці, «журавля», виготовив відра, якими колись користувалися селяни.

— А хто їх так майстерно окував кольоровим металом?

— Хоч я і не коваль, але взявся за це і зумів гарно оздобити атрибут сільського життя минулих століть.

Уважно оглядаю криницю і помічаю викарбуваний на металевій пластинці напис «Здоров'я, радості, краси, з води вам, люди, і роси...». На гарний настрій налаштовує малюнок, прикріплений до «журавля», на якому зображено вродливу українську дівчину, що несе на коромислі два відра води. А під ним напис, слова з відомої народної пісні «Несе Галя воду».

Коли я заглянув у колодязь, то побачив у ньому своє відображення.

— В наших місцях глибоко знаходиться вода від поверхні ґрунту, — пояснює мій гід. — Тож я вставив на дно викопаної ями дзеркало. І розповідаю, особливо молоді, що в давніші часи, коли природа ще була досить первозданною, вода у криницях була чистою та прозорою, а в ній, як у люстерку, можна було себе побачити.

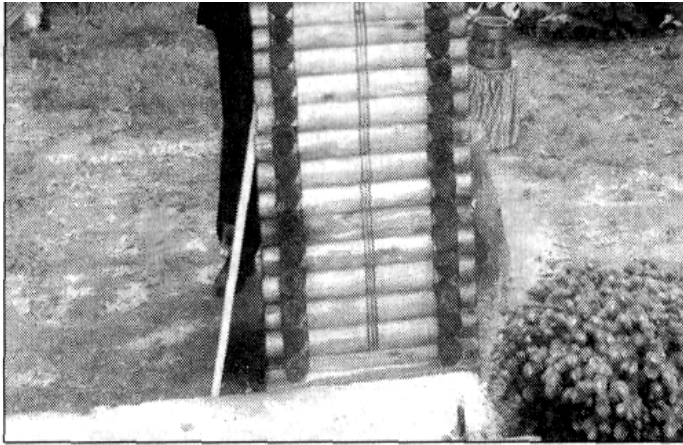
— Чи приходять односельчани подивитися на цю незвичну композицію?

— Аякже! Дехто фотографується на її фоні. А після того, як мої дочки розмістили в Інтернеті знімок колодязя з «журавлем», то приїжджали люди з села Чабель сусіднього Сарненського району. З цікавістю оглянули все, робили фотознімки. А одна жінка сказала: «Мені батько розповідав, що в нашому селі колись були такі ж криниці».

Незважаючи на окремі складні життєві обставини, Микола Ничипорович, як завжди, залишається оптимістом і працелюбом. Він, зокрема, викорчував старий сад і нині садить там молоді фруктові дерева.

— Дехто бачить, як я все це роблю і каже: «Ничипоровичу, чи воно вам треба, скільки залишилося того життя...», — ділиться він. — А я таким людям відповідаю: «Ви, напевне, живете одним днем, а я живу і труджусь на століття вперед. Бо все зроблене мною залишиться дітям, внукам та правнукам. Оце і буде мій добрий слід на землі».

ні питання. Бо як сільський голова щодень дбав про те, щоб його землякам жилося заможніше, цивілізованіше і затишніше.

Державні інституції достойно оцінили його багаторічну невтомну працю на благо громади і нагородили кращо-

ла Ничипорович щоразу шукає корисні заняття для своїх рук, його творчий розум планує, хай невеликі, але цікаві проєкти. Зокрема, він їх реалізовує взимку, коли менше роботи в домашньому господарстві. Крім того, турбується про своїх дітей та онуків, чим може, допомагає їм.

Так вже трапляється, що під час кожного мого чергового візиту до оселі талановитого майстра-аматора я помічаю щось нове на його обійсті. Не став винятком і мій недавній приїзд сюди. Це був своєрідний сюрприз, про який мені трохи раніше під час зустрічі в Березному натякав Микола Ничипорович.

Не дійшовши до подвір'я, я був приємно вражений побаченим у саду. Переді мною відкрилася екзотична картина, якої раніше там не було. Порадували зір і уяву новозбудований зруб криниці, традиційний колись колодязний «журавель», такі знайомі з повоєнних дитячих літ дерев'яні відра на колодках, а поруч величезний кущ хризантем, посаджений донькою Іванкою. Все так, як було біля багатьох сільських осель у минулих століттях.

Невтомний ентузіаст і життєлюб поділився зі мною своїм новим задумом. Як дозволить здоров'я і буде вільний від інших домашніх турбот час, планує виготовити макет вітряка, млина, в якому наші предки виготовляли із зерна борошно. Має намір його електрифікувати, щоб крила навіть у безвітряну погоду постійно крутилися. Це буде цікаво для тих, хто захоче побачити нині рідкісні та екзотичні споруди.

Ми йдемо молодим садом, під ногами тихо шелестить золотаве листя і зів'ялі трави. Відчувається прохолодний подих осені. Вже відлетіли у вирій перелітні птахи. Тільки не полинув за ними у теплі краї криничний «журавель» з обійстя М. Н. Данильчука. Він стоятиме на своїй міцній дубовій нозі і у морози та заметілі його зігриватимуть енергія рук і тепло доброго серця його творця – людини, яка усе своє життя вірно виконує Господні заповіді і творить добро на землі, прагне бути людиною з великої літери.

Павло РАЧОК.